

Man havde ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget overvejet at give Adgang til Fordeling af Ansvar for Indholdet af et periodisk Skrift, saafremt den redaktionelle Ledelse er fordelt mellem flere. For en saadan Ordning taler navnlig, at den periodiske Presse i større og større Omfang synes at gaa over til et System med Specialafdelinger, hvis Redaktører ret selvstændigt træffer Bestemmelse om, hvad der optages i de af dem redigerede Afdelinger. Fra Pressens Side blev det imidlertid fremhævet, at den Omstændighed, at en Medarbejder ved Skriftet af Hensyn til Publikum er angivet som Redaktør af en bestemt Afdeling af dette, ikke bør medføre, at han faar Ansvar som Redaktør, medmindre han udtrykkeligt angives som »ansvarshavende«. Da der endvidere fra Pressens Side lægges den største Vægt paa, at der i saa ringe Omfang som muligt foretages Indblanding i Redaktionernes indre Forhold, og da et System med Anerkendelse af Specialredaktører ikke kan undgaa at medføre, at der til Tider maa foretages Undersøgelse af, hvorvidt det har været Specialredaktøren og ikke Chefredaktøren, der har haft den virkelige Afgørelse, har man foretrukket, at der kun paalægges Chefredaktøren Ansvar. Med Hensyn til egentlige *faglige Skrifter* gør der sig dog særlige Forhold gældende, og § 16, Stk. 1, indeholder derfor en for dette Omraade gældende Undtagelsesregel.

§ 3 bestemmer, at af alle *periodiske* Skrifter, der udleveres fra Trykkerier her i Riget, skal Bogtrykkeren inden en Time efter Udleveringens Paabegyndelse *afgive et Eksempplar til Politiet*. Tidligere omfattede Bestemmelsen ikke blot periodiske Skrifter, men ethvert Skrift paa ikke over 6 Ark.

§§ 4—7 indeholder de nærmere Regler om *Ansvarets Fordeling*.

Efter Loven af 1851 paahvilede Ansvar for Indholdet af et her i Riget trykt Skrift: 1) Forfatteren og derefter 2) Udgiveren, 3) Forlæggeren eller Kommissionshandleren og 4) Bogtrykkeren, saaledes at kun een blev ansvarlig, og saaledes at Ansvar bortfaldt for de sidstnævnte, hvis een af Formændene opfyldte Betingelserne for at drages til Ansvar. De under 1—3 nævnte var imidlertid ubetinget ansvarsfri, naar de ikke havde navngivet sig paa Skriftet, og ligeledes naar de hverken havde fast Bopæl her i Riget, da Skriftet udkom, eller ved Sagens Anlæg var inden for Statens dømmende Myndigheds Omraade. Denne Ansvarsordning medførte i mange Tilfælde, at den nærmest skyldige